Τοξικότητα παντού

written by Κακώς Κείμενα | 25.09.2018

Πάντως για να πάμε την κουβέντα σε ένα άλλο επίπεδο: όλο αυτό που ζούμε με τα θύματα και τους θύτες, τις επιθέσεις και τις άμυνες, είναι αποτέλεσμα αυτής της τόσο έντονης τοξικότητας που διαπερνά αυτόν τον τόπο σαν το γκρίζο νέφος πάνω από τα κεφάλια μας.

Διαρκως αναζητούμε αφορμές για να εκδηλώσουμε την κακία, να ξεσπάσουμε στους άλλους, να βρούμε μια ωραία, περιποιημένη δικαιολογία μετά για όσα έχουν συμβεί και να συνεχίσουμε την ημέρα μας στον ίδιο τοξικό ρυθμό.

Να τσακωθούμε στις υπηρεσίες με τον υπάλληλο, να σιχτιρίσουμε τον γείτονα, να βάλουμε τον εαυτό μας συνεχώς σε μια φθορά που επεκτείνεται προς τους άλλους, όπως ένας φαύλος κύκλος, χωρίς αρχή και τέλος.

Τοξικότητα ειδικά εδώ στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης που παρέχουν μεγάλη ευκολία ως προς τα αναθέματα, τις υπερβολές, τις αποψαρες, την αντιπαράθεση για την αντιπαράθεση.

Τοξικότητα στα δελτία ειδήσεων, στις εφημερίδες, στα γεγονότα τα ίδια: που πήγε ας πούμε η διάθεση για να βοηθηθεί ένας άνθρωπος που πήρε τον «λάθος» δρόμο;

Που είναι τα διδάγματα αγάπης που υποτίθεται έχουμε ως λαός πιστός και θεοσεβούμενος;

Γιατί να μην βρεθεί ένας να δώσει χέρι βοήθειας και συγχώρεσης αλλα προτιμά να κλωτσά μέχρι θανάτου έναν συνάνθρωπο ήδη εξευτελισμένο;

Πόσο συχνά πια βλέπουμε φράσεις όπως «κρέμασμα», «μόνο με θάνατο!», «θα τον σκότωνα με τα ίδια μου τα χέρια» και αλλα τόσα και τόσα κηρύγματα μίσους;

Μετά απορούμε γιατί το μίσος επιστρέφει πάνω μας, ξεχνάμε ότι είναι όλο αυτό μια ταλαιπωρημένη γίδα που επιστρέφει πάντα στον ιδιοκτήτη της, σε αυτόν που την ανέθρεψε με φθόνο και δίψα για αγανάκτηση, για εκδίκηση.

Δεν προσποιούμαι τον ιεροκήρυκα, εξάλλου δεν θεωρώ ότι αυτά όλα πρέπει να μας τα πουν
θεοί και δαίμονες για να τα εφαρμόσουμε, είναι τόσο αυτονόητα, όσο το αν πάψουμε να πίνουμε νερό, η ψυχή μας, το πνεύμα μας, το μυαλό μας, το σώμα μας θα διψάσει αναπόφευκτα όσο το αφηνουμε στεγνό από συναισθήματα αλληλεγγύης, αλτρουισμού, φιλανθρωπίας, αίδεσης.

Αυτή η τοξικότητα είναι που μας έχει κάνει σαν τα εντομοκτόνα.

Ψεκάζουμε και ψεκαζομαστε με δηλητήριο, νομίζοντας πως η λύση είναι στη βίαιη αντίδραση, στο να θεωρούμε τον εαυτό μας υπερδύναμο, ακατάβλητο, ανυπέρβλητο σαν καποιον που δεν αντιλαμβάνεται ότι ο ιδιος πεθαίνει λίγο λίγο κάθε μέρα από τους γύρω τους μικρούς και μεγάλους μας θανάτους.

Χαίρετε.